

M

V

M

T

G

T

4

Contenta huius Tomi Samlbel

1. Joannis Casae Carmina Gyl.
2. Paregrii, Eidiq. &bris Solemni introductione Acad.
Julia die, coronatah p. Hen. Julij. Theod. A. Lam.
3. J. Caselij ad H. Arnisan epla. 1610.
4. Gratulationis epla facta de gradu D.
5. Gratulationes ad C. Odeno. de nuptijs filiae
6. J. Caselij de nuptior. Munonij nuptijs
7. Elogiū Bartol. Michij secreti nuptijs
8. J. Caselij ad Eckelh. Brunnerq. gratulatio sup. zedaginis obitu
9. J. Caselij epla ad J. Magna. in q. chity, de modestia. de studio d.
cerdi. 3. lds. in dione historia
10. Epla Caselij ad Philippum r. Diti. pomerania
11. Eplam epla ad C. V. Vob. Lecum, de liberarq. studiis, quofq.
ne, quo ordine, & modo colat ingenuos adolestos, primarij
in rpp. a. r. filij.
12. oratio Arist. Hainnam de vero ac primo bono
q. parare sibi in a. d. h. ac solitate homo p. b.
13. oratio furor. scripta A. r. o. c. Myho, Caselij
14. oratio exordiasus Vita Valentini Casp. S. Myh. J. Caselij
15. programma in funere d. pareddij
16. Caselij oraturula in promotione Magistrae dory. 1611.
17. J. C. Epla ad Theod. Dohr.
18. J. C. gratulatio de dignitate B. Sanoze J. ad Er. a. clau.
19. Epla dua J. Cas. de q. b. nonnulla q. p. o. r. e. l. a.
1. de n. r. a. p. i. o. b. e. r. a. t. i. o. n. e. & s. o. r. i. t. a. t. i. o. n. e.
2. s. e. n. s. u. r. i. l. i. t. a. t. e. & s. o. r. i. t. a. t. e.
3. a. c. t. u. s. m. i. t. i. d. u. o. b. y. p. r. i. m. a. r. i. s. o. r. n. a. r. i. s. } modestia
concordia

41. Oratio cl. Heidmanni in funere cl. Caselij.
42. Oratio cl. Storreyi sup. consulo obitu.
43. Eiusdem arguti Barenij.
44. Praeconiū in fun. C. N. Theodori Solamij. No. 613.
45. Orationes duae C. Heidmanni
1. de Inlece xpo
2. de beneficijs M. D. B. in acad. Jul.

Alte

Samuel B.

Jul

Reverendo et doctissimo viro
M. Valentino Mylio.
Examinatori in Harpfa.

Jan. 20. 1688.

Keurja

IO. CASELII
AD EOALDVM BRVM.
MERVM, I. C. CL.

Super secunda coniugis obitu

CONSOLATIO.

Illius item alia pauca epistola.

HELMAESTADI,
Ex officina typographica Iacobi Lucij,
ANNO. clō Id cX.

Μετα γήρας παρὰ ψυχή.

Vdant per ædes cursitantes,
per vias,
Desideratis paruuli crepundijs:
Exosculentur pupulas puellulæ,
Mares, vt hastas, torqueant arun-
dines:
Curis ego senex, & annis obsitus,
Nouum genus mihi repperi sola-
minis,
Meditorûe versus, scriptitoûe lit-
teras:
Mihi hoc labore comparatur otiũ.

VI. Kalend. Decembr.

clv lvs cX.

CL. V. EOBALDO BRUMMERO

IC.º PATRICIO ROSTOCHIENSI,

*amplissima reip. Stargardiensis syndico, af-
finitate carissimo, S. D.*

IOANNES CASELIUS.

Vius generis tu à me litteras expectas, & ego tibi deberem, accommodatas videlicet tempori tuo, facile vidi ex tuis & amicissimè scriptis & dolentissimè. Namq; & veterem animum tuum, mei obseruatissimum multis verbis aperuisti, & luctum tuum mihi quasi ante oculos posuisti. Illud opus non erat, de quo mihi constitisset ab initio notitiæ nostræ, non minùs, quàm tibi de mea in te beneuolentia, qua te ab eo tempore persecutus fui, quo & ingenium, & mores, & doctrinam tuam valdè probavi. Ex luctu autem tuo dolorem animo accipi grauem: Amisisti enim, quod & antè mihi vir integerrimus, & prudentissimus & ab annis iam triginta & amplius nobis amicissimus, Matthias Finccius, exposuerat, cum ipse hìc

A 2

mul-

multa mihi præterea de te, rebusq; tuis,
quæ libenter cognoscerem, referret. Amisisti
secundam quoq; vitæ tuæ sociam, & ipsam et-
iam factam ad nutum, ad ætatem, ad commu-
nem rem familiarem, tuorum liberum natura
quidem noueram, sed animo matrem. Neq;
igitur sanè mirum, hoc Barbaræ Schaumiæ
funus æquè acerbum tibi accidisse, vt tot annis
antè Margaritæ Myliæ, quam in patria tua
Cl. Andream Mylij, qui tum erat in præcipuis con-
filiarijs Megapolitanis, soceri quoq; mei, filiam
duxeras. Hoc neq; tacente te dubitare pote-
ram: Myliam enim omnem amisisse videri non
poteras, ex qua & filium suscepisses & duas filias.
Mihi hoc euenit, cum tuæ illius sororem Gertru-
din Myliam subito extinctam acutissimis late-
rum doloribus, sepeliuisssem, vt liberorum pluri-
um superstitum conspectu non nihil respirarem,
qui sæpè tamen, præsertim filias intuens, eas na-
turali educatrice carere supra modum indole-
rem, quod munus alijs atq; alijs, donec adole-
scentulæ præstantibus ambæ viris nuberent,
cum perpetua animi sollicitudine credidi. Pæ-
dagogos enim filijs facile inueni peridoneos.

Feci

Feci in priore luctu tuo, quod amicitiae & affinitati nostrae debebam, ut te per litteras alloquerer, quod pro qualicumque animi medicina haberes, etsi virum te esse & utriusque sapientiae praeceptis imbutum, minimè nesciebam, qui non minùs sacras litteras didicisses quàm coluisses à puero studia, non absque causa dicta sapientiae: ac praeterea usus, (adsuefieri namque nos vitae necessitatibus volentes nolentes oportet) te confirmauerat: tamen illud meum erga te studium tibi non ingratum futurum sciebam, & gratum fuisse cognoui. Tuæ autem res & tua ætas, quam tum mediam agebas, inuitabant te ad alteras nuptias. Namque ut omittam curam rei familiaris, quæ exteris vix unquam tutò creditur: quod si filium educare ipse per alium poterat; filiabus opus erat, quæ matris munus expleret. Consilium ego tuum statim probabam, licet tali ipse usus non fuisset: neque, opinor, uti debebam, cum me viduum iam premeret ingrauescens ætas: simul cogitabam, haud frequentem esse felicitatem secundi coniugij. Memineram etiam sapientis dictum, & Charondæ legem.

tor à sapiente legem suam acceperat , eamq;
huius auctoritate confirmabat:

Ο παισὶν αὐτῆ μητρῶν ἐπεισάγων,
Μήτ' εὐδοκίμεισθε, μήτε μέλεχέτω λόγῳ
ἔργῳ τοῖς πολίταις, ὡς ἐπέσιμον κακὸν
κ' ἴ' ἑαυτῆ πραγμάτων πεπορισμῶν.
Εἴτ' ἐπέτυχες γδ' (Φησὶ) γήμας τὸ πρότερον,
Ευημερῶν κατὰ πινυσον' εἴτ' ἄκ' ἐπέτυχες,
Μαιικὸν τὸ πείρας δευτέρας λαβεῖν πάλιν.

Sed hæc & tibi cognita & hærent in memoria.
Illa tamen, qui cum Thurijs non viuerem, nihil
me mouissent, nisi me aliena ætas semouisset, &
tenuitas valetudinis, quacum omnem ætatem
luctari mihi necesse fuit, & cum supplicare in-
dies familiæ AEsculapij, tum multa perpeti o-
portuit. Tu autem, Eobalde, iuuenis, & fir-
mis viribus vir, inueniebas, nosq; eo nomine
tibi fauebamus, Sedini ad Viadrum loco pri-
mario natam virginem, consulis filiam, Bar-
baram Schaumiam, quam per litteras ad te par-
ciùs laudo, ne tibi dolorem potiùs augeam,
quàm minuam: etsi memoria eorum quos de-
sideramus, inter dolendum aliquid effundit,
quod quid solatij siue mellis instar habeat.
Eiusmodi autem alia atq; alia vndecunq; cor-
roga-

rogare nos oportet ad leniendas quotidianas omnis generis miseras. Nullus enim dies oritur, quin nos quid animi angat, etiam quantillum sit. In mœroribus autem & animi doloribus, si qui nos pungunt profundius, maiore studio & fortè pluribus pharmacis opus est, quorum neq; nullæ sunt differentiæ. Ac primùm, sicut à foetidis nares & oculos aliò conuertimus, ita à tristibus respiciamus ad gratiora. Hoc ipse & intelligis & facis. Propterea enim mihi narras affinium tuarum erga te studium, & singularem erga tuos socrus beneuolentiam, erga te animi cultum. Laudem mereris & ipse, qui illos in honore habeas, uti illarū germanus, & huius filius. Hac coniunctione nihil ad omnes pulcrius, nihil vobis inter vos iucundius, nihil familiæ salutarius, etsi hæc iam affinitate, officijs & animis in vnam coaluit. In hac vestra familia habes maiorem natu filiam, Benignam Brummeriam, nuptam Ioanni VVachfio, non solùm legum ciuiliū scientia prædita, sed secreta quoq; reip. vestræ negotia gerentem secundo à te loco: quem cum tu inprimis absq; dubio doceas de pluribus, ille te contrà subleuare in
plæ-

plerisq; potest. atq; id vtrinq; , vti profectò fieri oportet, ita fieri perpetuo studio, minimè dubito. Filium autem Andream non minori voluptati tibi esse, quàm mihi est vnicus superstes Ioan. Carolus, non solum pater ostendis, sed in epistola siue prædicat, siue hoc se agere, vt consequaris, præ se fert filius. Habebis autem hanc partem tibi non minùs pro gratulatione, quàm pro consolatione. Velim tuis studia mea meorumq; deferas: sed & ad filium tuum, itemq; ad generum tuum aliquid dabo: vt mihi ille suas fuisse gratas, hic se nobis carum esse intelligat. Vale. Helmæstadiæ ex academia Iulia pridie id. Octobres cIo Io cX.

ANDREAE, EO BALDI F. BRVM-

MERO, patriciæ Rostochio originis, magnæ expectationis adolescenti, affini carissimo S. D.

IOAN. CASELIVS.

Acit, vt pater, & vir sapiens, pater tuus, neq; maius in te beneficium conferre potest, quàm quòd se in litteris ad virtutem & pietatem in conspectu suo educat: & quidem in ijs litteris, quæ sunt pueritiæ tuæ, & ab adultiore facile negligantur, si aliò ics, vel cum patris venia: quin infici, siue potius imbui bonis moribus domi, hoc quoq; ex re salute tuæ est maximè. Huc pertinet, quod aui materni, Cl. V. Andree Myli, soceri item mei, eximias virtutes, & cum primis pruden-

dentiam modicum, & huic seruientem maximè eloquentiam totos dies vobis decantat, ut hoc exemplum tibi ob oculos ponere, mihi minus opus sit. imò supervacaneum iudicem, tum quòd quacunq; illa sunt, ex patre accipis, tum quòd ipse statim à magni illius viri obitu, omnem ipsius vitam oratione mea non minus verè, quàm diligenter, & ut spero, disertè satis persecutus sum: qua lucubratio etiam typis expressa, hætenus certo consilio in arcula mea recondita asseruatur: publicabitur tamen propediem. Nec me fugit patrem tuum mei quoq; amicissimam ad te & apud quosq; familiares mentionem facere, & quadam à me edita tibi legenda dare non dubito, quibus in isto litterario spatio confirmeris: legeris autem cum alia, tum epistolam, qua patrem ante annos duodecim super obitu carissimæ uxoris, matris tibi desideratissimæ, Margarete Myliæ, consolabar. Sed & præter hanc epistolam, mittam tibi legenda, qua tuæ adolescentiæ consuetudine in promptu habebò. Non possum etiam facere, quin te patris quoq; exemplum intueri iubeam: qui quantum hodiè vir sit, & ipse vides, & ex omnium bonorum erga ipsum observantia magis cognoscis. Adolescens profectò, quod ex nemine, quàm ex me cognoscès certius, ita æquabat, æqualium quotquot erant, modestia, & vera quàm plurima discendi perpetuo studio omnes, ut plerosq; longo etiam intervallo anteuerteret: elucebat ex ipsius vultu natiua verecundia, nec erat quisquam maiorum observantior, aut senibus obsequentior. Neq; nihil proficies ex sororis tuæ Margaritæ marito, IOANNE VVACHSIO, & ipso viro docto, & legum scientia haud vulgari prædito. Nam & socer de eo sic sentit, & idem prædicant populares. Causa mihi quoq; est, ut de paterno auro verbum faciam, etsi virum ipse nunquam vidi: qui cum primum in rep. locum virtute & prudentia obtinuerit, amicorum dicitur fuisse studiosissimus, etiam in consulatu, unde laudem adeptus, apud bonos viri memoria in pretio habita semper fuit. Cum porro me quoq; videre desideraris, ut scribis, ego te non minus, è proxima affinitate præstantium mihiq; carissimorum parentum

B

filium,

filium, liberorum meorum consobrinum videre peruelim, idq̄ fu-
turum non dubito, si lucis huius usura mihi paullo diutius frui con-
tingat. Tu verò facies cū in hac re, tū in omnibus alijs, nihil
præter voluntatem & consilium patris. Neq̄ enim quisquam pru-
dentiùs, atq̄ etiã feliciùs de liberis statuet, quàm ipse pater, cui
abundè domi consilij est. Vale. Helmaestadio ex academia Iulia, idib.
Octobr. c.13 13 CX.

IOANNI VVACHSIO I. C.

S. D. IO. CASELIVS.

Quæ humanitatis in vniuersum esse iudicantur, ea ad
me singula pertinere & ipse censeo, & ne quid eorum
in me desideretur, sedulo do operam. In ijs & hoc est,
ut, qui sibi inter se propiores natura sunt, ad mutua
studia obligati se diligant, natura siue omnium gentium legibus,
Quod mihi ad te primùm scripturo in mentem veniebat: neq̄ ta-
men alius reperere atinebat, de quibus nemo dubitat: tu verò do-
ctrina præditus, & ad humanitatem factus, cū idem sentis, tū
ita affectus es. Rectius igitur à re ipsa ordiari. Fuit mihi annis
pluribus notitia, & amicitia simul, cum EO BALDO BRUM-
MERO: adolescentem statim diligebam ob modestiam & acre lit-
terarum studium. Hoc etsi primùm animorum vinculum est, ni-
hil vetet tamen id alijs atq̄ alijs nodis astringi arctiùs. Euenit au-
tem, ut uxoris meæ sororem in patria iuuenis uxorem duceret, ipsam
quoḡ filiam CL. ANDREAE MYLII. Vt vno loco vitam dege-
remus, diuturnum non fuit, ut fatum est præditorum litteris, siue
rationes nostræ, quemq̄ suæ cogunt, & publicè quoḡ, non solum
expedire nostra videtur. Expetebatur EO BALDVS à rep. pri-
maria Stargardiensi, ut esset senatus à primis consilij: quæ consilia
à Varno me ad Elmum abduxerint, cum ille tibi sepius exposuerit, in
re cognita nolim esse verbosior. Ita & ille & ego, nostræq̄ item fa-
milia,

milia, locis disuncti, non item animis fuimus: quod erat amicorum
& honorum affinium: neq; non ex eo usq; tempore perpetuam ani-
morum coniunctionem nobis inter nos declarare conati fuimus, &
studijs necessarijs, & litteris, quae quo essent rariores, hoc gratio-
res. Aliquando quae istuc ad unum mensem gererentur, non com-
perimus: quae hic fuere turba, frequentius istuc perserebantur, vel
ab ipsa fama, suspicor. Bruma autem superiore cum & paullum mi-
hi esset otij, & mittendi certa commoditas, nunciaui de meis rebus,
quae habebam: ille per eundem hominem sua mihi narrauit. Ex
amicis de secunda EOBALDI coniugis obitu acceperam: etiam
elocasse ipsum priorem natu filiam. Gratum mihi fecit affinis, qui
accuratius narrauit omnia, se MARGARITAM filiam viro bo-
no, eidemq; docto collocasse in matrimonium non solum sui ordinis
homini, sed eiusdem praeterea collegij. Quae enim consilia ciuitatis
ipse potissimum perpetuo studio dirigeret, in ijs tuam operam secun-
dam esse, qua ingrauescente propemodum aetate, quantum opus es-
set, & vellet, interdum subleuaretur. Multa alia, confirmata
postea aliorum sermonibus, è quibus quis esses, qua industria & fide
in isto munere, qua item obseruantia erga socerum, facile cognoui:
libenter equidem cognoui veteris amici & affinis carissimi hac in
parte felicitatem: neq; potui facere, quin & ipsi de tali genero, &
tibi de tam praestante socero gratularer: est, quod vterq; gaudeatis:
id ex mea quoq; felicitate, vestrae pari, vobis rectè assenerem. Nam
cum multa aduersa mihi ab annis viginti euenerint, in hac quoq;
ipse parte, non tam prudentia mea, quam diuinitus nactus sum
duos optatissimos generos, THEODORVM ADAMIVM, &
THEODORVM HVPAEVM, Seseñates ambos: nec est Seseña
ignobile oppidum ad Herciniam: ipsos consobrinos, in litteris edu-
catos, viros egregiè doctos, vitae genere iurisperitos. HVPAEVS
enim cum à secretioribus consilijs annos plures fuisset academia
IVLIAE, iam in ALVESLEBIORVM praetura ius dicit:
ADAMIVS ab initio hic simul artem dicendi nobilem docuit, &
rùm

rūm in ordine iuriconsultorum, rūm in iudicio prouinciali sententiam dixit, atq; etiam hodie utroq; munere fungitur: rhetorica alteri delegata, interpretatur in academia Pandectas. Ambo autem meam prædicationem superant: primum hoc omnium, quod me colunt, ut parentem: hinc conijce cætera: & hoc habeo in primis, quod & è scriptis veterum, & ex ipsa philosophia non minus quàm ex historia, & è peregrinatione transitu Alpibus, maiorem sibi prudentiam iuuenes comparauerant. Virig; etiam narraui soceri tui de te prædicationem: vobis non minus gratulantur, quàm ego. Vos autem meam hanc quog; felicitatem scire potius volui. Esse enim nobis è publicis plurimum annorum calamitatibus, quas vel natura rerum nobis intulit, vel turbulenti homines, tum alijs: tum sibi met ipsi potissimum excitarunt, quibus nos etiam premamur, vel afficiamur, innotuit per orbem: mala autem domestica sine querelis minus iniquo animo toleranda intelligimus: deq; illis querelas rexere & frustra sit, & palam abiecti animi. Vale. Helm. ex acad. Iulia idib. Octobr. c. 13. 13. CX.

EOBALDO BRUMMERO IC.^{to}

S. D. IOANNES CASELIUS.

B Enigniores & humaniores litteras plures simul non acceperam, atq; istinc, in quibus & tuæ erant. Dum quæro certum hominem, per quem respondeam, menses aliquot elabuntur, donec se vltro mihi offerret ciuis, siue familiaris vester, IOACHIMVS FABRICIVS, cui plus gratificari viderer, quàm ille mihi, qui singularem à me miret gratiam. Hoc enim agebam, vt fidem meam tuerer apud principes reipub. qui de me pridem vltro meriti, nouæ aliquid gratiæ & litteris & per suos ostend-

stenderent: principum autem beneficia in pretio habenda sunt, quae vel in alios redundant. Illae verò descriptiones cum mihi totos dies eriperent, tuis amantissimè scriptis & doctissimè, satisfacere non poteram, ut volebam, & oportebat: morae aliquid rogabam, cum à Transueseranis istuc iturus indies hic expectaretur. Itaq; nihil neglexi, datis ad te, cuiusmodi velles, litteris, alijs, ut mihi videretur, ad filiam tuam: neq; præterij generum, tibi item carum, tui adeo obseruantem, laudatum ab alijs. Animorum enim nostrorum coniunctionem tam diuturnam, & firmam, neq; ieiunam esse oportuit, neq; sterilem ipsam volumus: non oportuit, contractam à talibus, & constatam à tali principio. Principium, siue aditus nobis ad notitiam fuere litteræ, quas tu disceres, nos doceremus. Diligentia mihi placuisti, quod satis est, sed in alijs non id, quod quem intimè deuinciat. Me modestia tua & verecundia, ut tibi præ pluribus vellem, facile commouebant, iam pergentem ad ingrauescentes annos. Humanitatem ut omnibus, ita tibi studio præstiti & integritatem: quorum hanc in quo quis desideret, gratus erit nulli mortalium. Namq; asperitatem morum boni viri fortè quis ferat & superet, explorata è beneficijs animi beneuolentia. Hæc sunt in viro iustæ etatis argumenta solidæ virtutis, sicut altera in iuvene, quæ neq; alterum fallant, & incrementa sumant indies. Etenim vbi maiorum obseruantia & pudor, ibi simul virtus, siue perpetuum virtutis studium. Itaq; cum vna viueremus, in cultu amicitie inter nos nihil fuit desideratum: neq; ex quo è patria ad Inum migrasti, alius in me meosq; fuisti:

sti : mei tibi animi ipse testis eris. Nec enim de me, vel quod ad hanc rem, vel ad alia vitæ officia, loquar. A te boni viri officia religiose seruata ab initio scio, vt nihil omitteres omnium, quæ deberes aut præstare posses in amplissimo isto munere, quod ista tibi detulisset imposuissetq; ciuitas. Recordor enim, vt cum adueniens, alia atq; alia desiderari deprehendisses, siue tibi ostenderent amantes patriæ ciues, accurate generentur omnia. Erat vobis curæ educatio iuuentutis præter cætera. Itaq; tecum adducebas, quos probarem, vsus item nostro consilio, vt ante omnia ciuitati & ciuibus consuleretur, eorum præcipuè ratione habita, qui ad aliquam partem reipub. educarentur. Eiusmodi & mihi ingenia solitus es commendare, & ego tibi, vt tuæ curæ & ipse suffrager, & quodammodo respondeam. Non erimus in hoc officio remissiores, & alijs atq; alijs subueniemus siue re siue consilio, quorum hoc illius partes explet vt plurimum. Apud nos modestia & discendi diligentia se mihi ciuis vester, DAVID CRYSIVS, admodum deuinxit, vt iuuenem his optimis de causis commendare non dubitarem, & tibi & pluribus: ita profeci, vt vestra quoq; voluntate mihi carior factus fuerit. Nihil noui fecero, si ipsum tibi reddidero, vt eundem ipsdem de causis commendes patriæ. Non potui enim improbare, vt specimen studij siue profectus adferret. Magis enim constabit, & quid agat, & quibus cum viuat, & quid de ipso porro speretis: cumq; re ipsa datam fidem obligarit, nunquam eam deinceps fallat. Quod mihi de iuvene persuadeo, si idem ciuibus persuadebis, mihi facies gratissimum, neq; minus de
cui-

ciuitate vestra, quàm de ipso mereberis. Namq; se patriæ suscep-
tum & natum credit, cuius sententiæ qui sunt, & esse
perseuerant, boni citra dubium & vtilis ciues sunt deniq; pa-
triæ. Vale. Helmæstadio ex ac. Jul. Kal. IXbr. cIo Io cX.

EOBALDO BRVMMERIC.º

Io. CASELIVS S. D.

Habent hoc in consuetudine honoratiores, ijdemq; fortu-
natiores, vt sibi inter se vbi videatur, potissimum ta-
men sub ineuntis anni auspiciam, vltro citroq; munera
mittant, puta gemmas, siue annulos aureos, siue ad vi-
num expressas imagines, quacung; huius generis, testificantia mutu-
am beneuolentiam, futura & ipsis & minoribus animorum bene-
uolentissimorum, singularis deniq; amicitia, monumenta. Hunc
morem, humanitatis plenum, priscis quoq; sæculis seruatum è scripto-
ribus cognoscimus, neq; minus hoc testantur historia, quàm poëta
prodiderunt. Namq; & hi, si non quædam reuera gesta sunt, sed
quæ inter homines geri solent, bona item fide commemorant. Licet
autem & tenuioribus, vt nonnullis tamen ingenij diuitijs, illos æ-
mulari, & permutare nobis inter nos nostra, & illis, quæ dixi, pre-
tiosis haud inferiora, si rationis statera ponderentur. Recordor mi-
hi aliquando ab amico pernobili & fortunato, sed ipso tamen mul-
tis animi dotibus & haud vulgaribus litteris prædito (is erat ex il-
lustri Schulburgiorum gente, Daniel, Matthiæ filius) exprobratum,
me huius generis munerum parciosem esse, quàm oporteret aut ille
vellet. Sed ego me talibus ipsi ostentare prætermiseram, vt neq; in
assentationis suspicionem apud quemquam incurrerem, neq; alius ge-
neris remunerationem quærere viderer. Eum tamen virum morza-
li vita functum non vno loco celebravi, persoluto, vti spero, debito
mutua amicitia. Quin hæc scribenti & alia in mentem veniunt,
quibus

quibus cum viuerent, munus non par auis, per solui autem liberaliter
præmia exemptis consuetudine mortalium. Parium autem hac in re
semper fui studiosior, qui dona erudita & darent & desiderarent,
epistolas cultissimas etiam longinquorum qualibuscunq;, meis iden-
tidem remunerans. In hoc ipso genere cum te inferior esse non de-
beam, quod tu semper in pluribus & arduis negotijs; ego & genere
vita & nunc etate otiosior, mitto, quæ non nolle te sciebam, expecta-
re pridem iusseram. Epistolam ad te consolationem inscripsi super
secundæ tuæ coniugis obitu, non iam ut te à marore auocarem, (no-
neris namq; ipse modum dolori ponere:) quàm ut matronam hono-
ratissimam ego etiam, qua possem & deberem, laude afficerem. Ad-
ieci litteras ad filium tuum Andream, nepotem soceri nostri An-
drea Mylij, ipsi proponens & patrem & auum. Deniq; genero tuo
gratulor. Huiusmodi sunt nostra munera, gemmis interdum non
astimanda & cariora, neq; iniuria: Vt enim, quæ ex intimis ter-
ra visceribus inestimabilis præij effodiuntur aliquid cæli habeant,
quod non diffitendum censeo, habent certè τὰ ἅ τὰ τεταυδευυδρῶν δῶρα
plurimum mentis bonæ, & diuinitatem redolent. Quod qui non
intelligunt, aut cum intelligant, à mente vtrò discrepantes, non
sentiant: hi sine mente errant, siue mente vacui sunt. At neq; in
hoc nos dissentire, mihi habeo persuasissimum: atq; hæc mea opinio-
ne fretus, hæc quoq; scripsi, quibus cæteris perscriptis minus for-
rè opus esset. Vale. Helmaſtadio, ex acad. Iulia

V I. Kal. Decemb. c l o I o c X.

F I N I S.

AB 87-900

ULB Halle 3
002 717 867

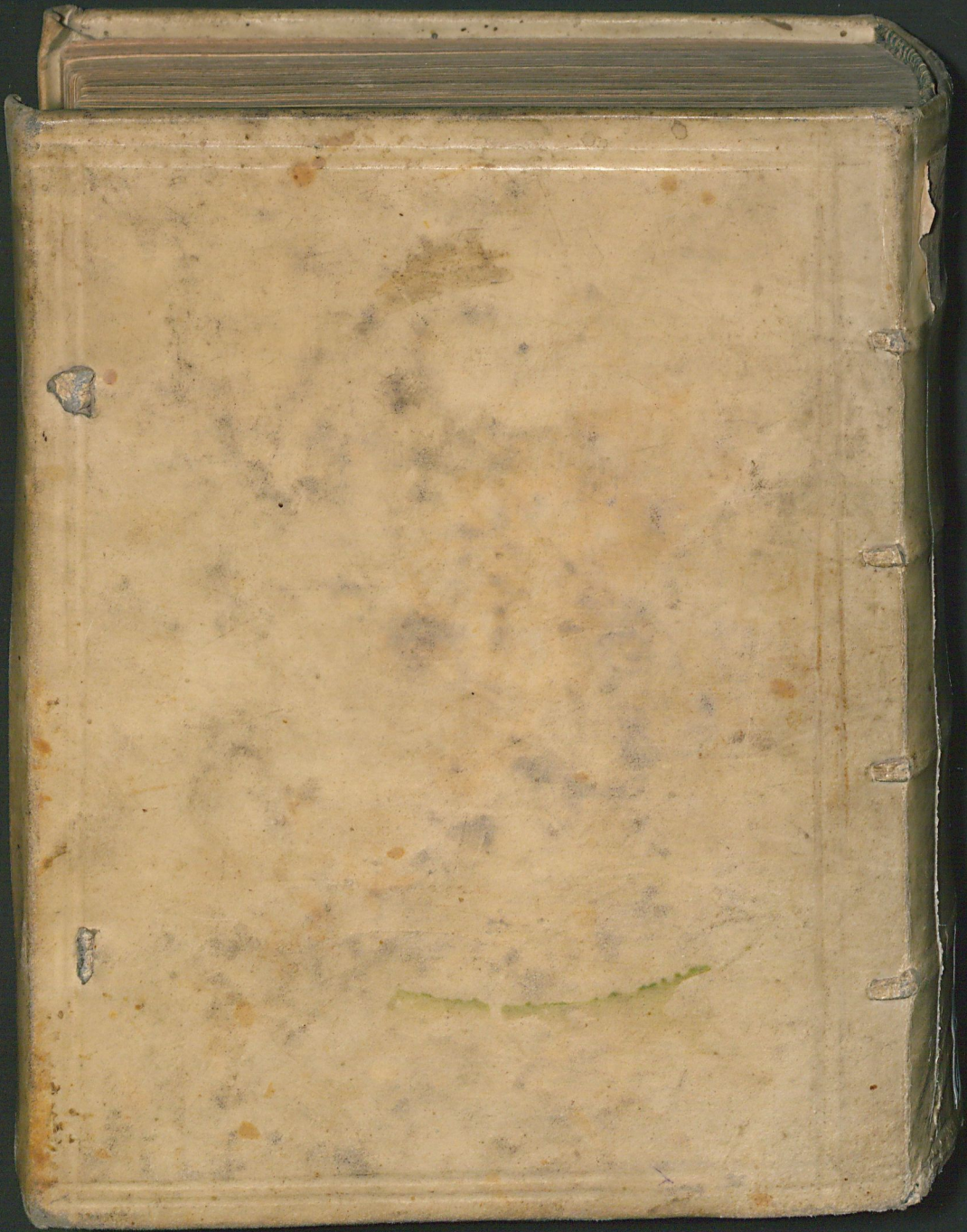

Sb.

VD 77

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

Centimetres

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

Farbkarte #13

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

B.I.G.

9.

IO. CASELII
EOBALDVM BRVM.
MERVM, I. C. CL.

Super secunda coniugis obitu

CONSOLATIO.

Illius item alia pauca epistola.

HELMAESTADI,
officina typographica Iacobi Lucij,
ANNO. clō Is cX.